

τοι δώδεκα ἡμέρας μετὰ τὴν εἴσοδον τῶν Ἰταλικῶν
 στρατευμάτων, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπὸ μὲν τοῦ ἐξώ-
 στου τοῦ Καπιτωλίου ἀπηγγέλλετο ὑπὸ τοῦ προέ-
 δρου ἐπιτροπῆς τινος τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καθολικῆς
 ψηφοφορίας, εἰς ἣν εἶχεν ὑποβληθῇ τὸ ζήτημα ἂν ὁ
 λαὸς τοῦ τέως Παπικοῦ Κράτους ἐδέχετο νὰ ἐνωθῇ
 ἡ χώρα αὐτοῦ μετὰ τοῦ λοιποῦ βασιλείου τῆς Ἰτα-
 λίας καὶ ἡ Ρώμη νὰ ὀνομασθῇ πρωτεύουσα τούτου,
 πλήθη δὲ ἄπειρα συνωθοῦντο ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Κα-
 πιτωλίου ἵνα παραστῶσιν εἰς τὴν ἐπίσημον ἐκείνην
 στιγμὴν καὶ ἀκούσωσι τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλε-
 σμα, περὶ οὗ οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀμφιβολία. Ἦτο ὀγ-
 δὴ ἐσπερινὴ ὥρα καὶ ἡ πόλις ἅπασα κατηυγάζετο
 ὑπὸ λαμπροτάτων φωταψιῶν, ἐπὶ δὲ τῶν πύργων,
 τῶν κωδωνοστασιῶν, τῶν ἀρχαίων μνημείων καὶ
 τῶν φρουρίων ἐκύμαινεν ἰδιαιτέρα σημαία παρὰ τὴν
 τοῦ Ἰταλικοῦ βασιλείου φέρουσα τὰ γράμματα S. P.
 Q. R. ἥτοι senatus populus que Romanus. Ὁ Ἰτα-
 λὸς φίλος ὅστις μ' ἐξενάγει βλέπων τὴν βαθεῖαν σι-
 γήν, τὴν ἀνέκφραστον συνοχήν, τὴν περιπλάνησιν
 τῆς διανοίας ἀποτετυπωμένην ἐπὶ τῆς συνοφρυωθεί-
 σης μου φυσιογνωμίας—καὶ ταῦτα πάντα ἐν ᾧ φρε-
 νῆρεις ἀνευφημίαι καὶ μουσικοὶ παιᾶνες χορμόσουσι
 ἐτάραττον πάντα τὰ πέριξ καὶ ἀντήχουν εἰς τοὺς αἰ-
 θέρας εἰς ὑποδοχὴν ἀξίαν τοῦ κηρύγματος «ἡ Ρώμη
 ἐνοῦται μετὰ τῆς Ἰταλίας καὶ ἀναγνωρίζεται πρω-
 τεύουσα ταύτης» — ὁ φίλος μου, λέγω, βλέπων τὴν
 παράδοξον ἐκείνην θέσιν ἐσιώπησεν αἴφνης καὶ ἐκεῖ-
 νος καὶ ἀφῆσας τὰς ἀνευφημίας αὐτοῦ ἔστη ἀπέ-
 ναντί μου, ἐφαίνετο ὥσεί ἐρωτῶν καθ' ἑαυτὸν τί ἄρα
 σημαίνει τοῦτο, καὶ διελογίζετο ἴσως ὅτι ταπεινὸν